

כהן גדול פרק שני סנהדרין

מוגש מאת 'הקו החרדי'

כא.

מלך פורץ לעשות לו דרך.

ת"ר אוצרות מלכים למלך. – דרך ארץ הוא.

ושאר ביזה שבוזוין - מחצה למלך ומחצה לעם,

כא. אביו וימשחו לה' לנגיד ולצדוק מקיש נגיד מלך לצדוק מחצה לו ומחצה לאחיו רבי וצדוק עצמו והיתה לאהרן ולבניו - מחצה לאהרן ומחצה לבניו.

משנה.

ת"ק: לא ירבה לו נשים - אלא שמנה עשרה.

ר"י: מרבה הוא לו, ובלבד שלא יהו מסירות את לבו.

ר"ש: אפילו אחת ומסירה את לבו - לא ישאנה,

א"כ למה נאמר לא ירבה לו נשים - דאפילו כאביגיל.

משמע דר"י: דרש טעמא דקרא, ור"ש לא דרש.

וקשה דתניא לר"י לא תחבל בגדר אלמנה, בין עניה בין עשירה אין ממשכנין אותה,

ר"ש: עשירה ממשכנין אותה, ענייה - אין ממשכנין אותה, דמתוך שאתה

ממשכנה אתה חייב להחזיר לה, ואתה משיאה שם רע בשכנותיה.

וקשה: שמשמע דר"י לא דרש טעמא דקרא, ור"ש דרש

-ודחי' דלר"י לא דרש טעמא דקרא,

ורק כאן דמפרש הטעם: לא ירבה לו נשים - משום דלא יסור לבבו.

בעלמא דרשי טעמא, וכאן ידעי' כבר דמשום לא יסור, ואשמעי'

ל"א יסור - דאפי' אחת ומסירה את לבו הרי זו לא ישאנה.

ל"א ירבה - דאפילו כאביגיל.

שמונה עשרה נשים

...אלה ילדו לדוד בחברון.

וא"ל נביא: אם מעט ואספה לך כהנה וכהנה. כהנה - שש, וכהנה - שש. הו"ו י"ח

מתקף רבינא אימא כהנה - כ"ב וכהנה כ"ד! -תנ"ה: לא ירבה לו נשים יותר מכ"ד.

למ"ד וי"ו - מ"ח הו"ו! וכן תניא: שלא ירבה יותר ממח'.

ותנא דידן מקיש כהנה בתרא לכהנה קמא - שש

- אמר רבי: עגלה זו מיכל, נקראה כן שחביבה עליו כעגלה, וכן תרשתם בעגלתי

ר"ח: ואף לא היתה לה ילד עד יום מותה! - אבל ביום מותה - היה לה.

מכרי, בנים מנאם בחברון, ומעשה דמיכל - היה בירושלים, דניהי ארון

ברית יהנה בא עד עיר דויד ומיכל בת שאול נשקפה בעד החלון

ותרא את המלך דויד מכרכר ומפוז וגו' וא"י: קיבלה מיכל עונשה.

אלא אימא: עד אותו מעשה - היה לה, מכאן ואילך - לא היה לה, והכתיב:

ויקח דוד עוד פלגשים ונשים מירושלם להשלים לי"ח.

רבי: נשים בכתובה ובקידושין פילגשים בלא כתובה ובלא קידושין.

רבי: ארבע מאות ילדים היו לו לדוד, וכולן בני יפת תואר, ומגדלי

בלוריות, ויושבין בקרונות של זהב, ומהלכין בראשי גייסות, והם

היו בעלי אגרופין של בית דוד.

ר"י מרב: תמר בת יפת תואר היתה, דועתה דבר נא אל המלך כי לא

ימנעני ממך. ואי בת נישואין היא וכי אחותו מותרת? ש"מ

ר"י מרב ויזנב איש חכם מאד - איש חכם לרשעה.

ר"י מרב ותקח המשרת ותצק לפניו - שעשתה לו מיני טיגון.

ברי"צ: וישנאנה אמנון שנאה גדולה מאד נימא קשרה לו, ועשאתו כרות שפכה.

ואף שדרש רבא ויצא לך שם בגוים כפיך שאין לבנות ישראל שער בית השחי וערוה?

- שאני תמר, דבת יפת תואר היתה.

טריב"ק

ותקח תמר אפר על ראשה וכתנת הפסים אשר עליה קרעה -

גדר גדול גדרה תמר באותה שעה. אמרו: לבנות מלכים כך ק"ו

לבנות הדיוטות, אם לצנועות כך ק"ו לפרוצות

כא. ר"י מרב: באותה שעה גזרו על הייחוד דפנויית, ולא על עצם ייחוד דדאורייתא הוא

ברשב"ה: רמז לייחוד מן התורה - כי יסיתך אחיך בן אמה, וכי בן אב אינו מסית?

בן מתייחד עם אמו, ואין אחר מתייחד עם כל עריות שבתורה.

ר"י מרב ויבדנה בן חגית מתנשא לאמר אני אמלך

- מלמד שביקש להולמו, ולא הולמתו.

ר"י מרב ויעש לו רכב ופרשים וחמשים איש רצים לפניו:

כולן נטולי טחול, וחקוקי כפות רגלים היו.

